

Arrest

nr. 286 788 van 29 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Kecire Puke op X.

De verzoekster treedt tevens op als wettelijke vertegenwoordiger van haar 2 minderjarige kinderen, respectievelijk geboren op X en X.

Op 11 september 2019 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

Op 20 november 2019 werd het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk ongegrond bevonden.

Op 3 december 2019 diende de verzoekende partij een beroep in tegen voormelde beslissing.

Op 28 mei 2020 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 236 167.

Op 31 juli 2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 19 augustus 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 september 2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot ontvankelijkheid, maar ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 oktober 2020 diende de verzoekende partij voor haar minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

Op 15 oktober 2020 diende de verzoekende partij een beroep in tegen de beslissing van 9 september 2020. Op 14 januari 2021 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 247 496 verworpen.

Op 11 mei 2021 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot niet-ontvankelijkheid van beide verzoeken om internationale bescherming van 2 oktober 2020.

Op 28 mei 2021 dienden beide minderjarige kinderen een beroep in tegen voormelde beslissing. Op 15 februari 2022 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen respectievelijk bij arrest nr. 268 355 en nr. 268 354 verworpen.

Op 22 maart 2022 diende de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26quinquies).

Op 16 mei 2022 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van 22 maart 2022. Op 24 mei 2022 diende de verzoekende partij een beroep in tegen deze beslissing. Op 3 oktober 2022 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 278 246.

Op 5 oktober 2022 diende de verzoekende partij en haar minderjarig kind, G. E., een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 oktober 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

*“G., A. (R.R.: xxxxx)
Geboren te Kecire Puke op X
+ minderjarige kinderen:
-G., E.; °X
-G., D.; °X
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.10.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. De verzoekende partij benadrukt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de ziekte van de minderjarige G. E. kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...] De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Luidens deze bepaling verklaart de bevoegde gemachtigde de aanvraag onontvankelijk indien de in §1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Artikel 9ter, §1 en §3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...] [...] [...] De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. [...] § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° [...]; 2° [...]; 3° [...]; 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

2. In de bestreden beslissing wordt vermeld als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.10.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Door de arts-adviseur kon worden vastgesteld in het advies van 25 oktober 2022 - waarop de bestreden beslissing integraal steunt - dat G. E. een jongen betreft van 11 jaar oud. Hij heeft te kampen met problemen inzake een normaal defecatie patroon. Dit bestond al toen hij nog in Albanië verbleef.

Er wordt vervolgens gesteld door de arts-adviseur in het opgestelde advies van 25 oktober 2022 dat er geen onderzoek werd uitgevoerd naar de onderliggende onderzoek (fysisch of psychisch). Een medische therapie werd ook niet voorgeschreven, zo stelt de arts-adviseur.

Movicol wordt vervolgens, hoewel vermeld door de verzoekende partij als medicatie (zie hieronder), niet weerhouden door de arts-adviseur omdat er geen “medische oorzaak” werd meegedeeld en “dit een zuiver symptomatisch middel is”. Dit middel kan bijgevolg, volgens de arts-adviseur, vervangen worden door “hygiënische maatregelen”.

Hierna besluit de arts-adviseur dat: “In dit dossier kunnen we geen reële pathologie zoals vervat in art. 9ter van de Vreemdelingenwet weerhouden”.

4. Door de arts-adviseur wordt aangehaald dat er geen onderzoek zou zijn uitgevoerd naar de onderliggende onderzoek (fysisch of psychisch) waarom de minderjarige E. geen normaal defecatie

patroon heeft. Deze vaststelling miskent echter de voorgebrachte gegevens in het standaard medisch getuigschrift (zie stuk 4, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet).

In het standaard medisch getuigschrift kan namelijk wordt vastgesteld dat onder punt A (medische voorgeschiedenis) dat onder meer wordt vermeld als volgt: “En 2022, j'ai entamé un suivi psychologique avec E. G. lui diagnostiquant une encoprésie”, vrij vertaald: “in 2020 begon ik een psychologische follow-up met E. G. waarbij de diagnose werd gesteld van encopresis” (zie stuk 4, pagina 1, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Onder punt C (diagnose) van het standaard medisch getuigschrift wordt tevens vermeld dat de minderjarige E. een gastroscopie onderging (zie stuk 4, pagina 1, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Het oordeel van de arts-adviseur is hierom onzorgvuldig, aangezien uit het standaard medisch getuigschrift derhalve weldegelijk blijkt dat er geen onderzoek werd uitgevoerd naar de medische situatie van de minderjarige G. E.

5. Vervolgens wordt Movicol niet weerhouden door de arts-adviseur in het opgestelde advies van 25 oktober 2022 omdat er geen “medische oorzaak” werd meegedeeld en “dit een zuiver symptomatisch middel is”. Dit middel kan bijgevolg, volgens de arts-adviseur, vervangen wordt door “hygiënische maatregelen”.

Movicol is een middel dat wordt gebruikt bij de behandeling van chronische constipatie. Movicol is ook effectief voor de behandeling van faecale impactie, gedefinieerd als hardnekkige constipatie met faecale vulling van rectum en/of colon.

De noodzaak van dit middel past dan ook binnen de gestelde diagnose in het standaard medisch getuigschrift van encopresis. Er is derhalve weldegelijk een “medische oorzaak” voorhanden.

Bovendien miskent de stelling van de arts-adviseur, dat er geen “medische oorzaak” werd meegedeeld in de aanvraag tot machtiging van verblijf, de meegedeelde gegevens in het standaard medisch getuigschrift (zie hierboven). Er werd namelijk weldegelijk een onderzoek uitgevoerd naar de medische situatie van de minderjarige G. E.

Verder is het onduidelijk welke “hygiënische maatregelen” de arts-adviseur voor ogen heeft als vervanging van het middel Movicol. Door de arts-adviseur worden er geen voorbeelden gegeven. Evenmin wordt er verduidelijkt welke maatregelen dan wel kunnen genomen worden die even effectief zijn als de werking van het middel Movicol of hiertoe als vervanging kunnen dienen.

6. Omwille van bovenvermelde redenen, is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.“

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

In casu oordeelde de verwerende partij zich baserend op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat G. E. lijdt aan een ziekte, of meer specifiek dat zij niet aantoonde aan welke pathologie de betrokkene zou lijden.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 oktober 2022, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, wordt immers het volgende gesteld:

*“Mannelijk
Nationaliteit: Albanië
Geboren op X*

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.10.2022.

*Aangeleverde stukken:
SMG dd. 29/09/2022 opgesteld door een psycholoog :
Gekend met stoelgangproblemen, ook in thuisland, onder movicol*

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken blijkt dat betrokkene, een jongen van 11 afkomstig uit Albanië problemen heeft in kader van een normaal defaecatie patroon. Deze bestaan al van in het thuisland. Een investigatie naar onderliggende oorzaak fysisch of psychisch werd niet uitgevoerd. Een medische therapie is ook niet voorgeschreven. Movicol wordt niet weerhouden als therapie vermits er geen onderliggende medische oorzaak meegedeeld is en dit een zuiver symptomatisch middel is, wat ook door hygiënische maatregelen kan opgelost worden. In dit dossier kunnen we geen reële pathologie zoals vervat in art 9ter van de Vreemdelingenwet weerhouden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die

aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

De ambtenaar-geneesheer concludeert kortom dat hij geen reële pathologie zoals vervat in art 9ter van de Vreemdelingenwet kan weerhouden omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de fysische of psychische onderliggende oorzaak van de stoelgangproblemen, die al bestonden in het land van herkomst.

De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te zijn met het advies van de ambtenaar-geneesheer. De Raad kan echter enkel met de verwerende partij vaststellen dat de verzoekende partij zelf in de aanvraag argumenteert dat de minderjarige G. E. last heeft van encoprese (het onwillekeurig afscheiden van ontlasting door kinderen die al zindelijk zijn), en zij zelf in de aanvraag stelt dat *“de oorzaak soms lichamelijk, bijvoorbeeld een neurologische aandoening, constipatie of onjuiste voeding (is). De oorzaak kan ook psychologisch van aard zijn, bijvoorbeeld angst om gebruik te maken van het toilet of verzet tegen zindelijkheid. In een enkel geval ligt de oorzaak in een psychische aandoening van het kind of een gezinslid”*. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft stelt de verzoekende partij in de aanvraag dus zelf dat er verschillende oorzaken aan de grondslag van deze problematiek kunnen liggen. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies motiveert dat hij in casu geen reële pathologie zoals vervat in art 9ter van de Vreemdelingenwet kan weerhouden omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de fysische of psychische onderliggende oorzaak van de stoelgangproblemen. Nergens in het standaard medisch getuigschrift wordt immers een pathologie vermeld als oorzaak van de encopresis. De verzoekende partij maakt het tegendeel ook niet aannemelijk. Het feit dat bij ‘diagnose’ zou vermeld staan dat er een gastroscopie heeft plaatsgevonden doet hieraan niets af, aangezien de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat een gastroscopie een pathologie zou uitmaken in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze zou gemotiveerd hebben dat er geen sprake is van enige pathologie in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is het motief dat betrekking heeft op het medicament Movicol een overtollig motief, waarvan de eventuele kennelijke onredelijkheid niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Los van deze vaststelling voert de verzoekende partij zelf aan dat Movicol een middel is dat wordt gebruikt bij de behandeling van chronische constipatie. Aangezien de verzoekende partij zelf in de aanvraag aangeeft dat de encopresis in feite geen pathologie maar enkel een symptoom is dat verschillende onderliggende oorzaken kan hebben, zonder de specifieke onderliggende oorzaak of pathologie aan te geven, maakt zij niet aannemelijk dat de motivering van de ambtenaar-geneesheer op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU